

Arrest

nr. 238 048 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waaruit blijkt dat de partijen op een latere datum worden opgeroepen.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 maart 2019.

1.3. Op 30 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 juli 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijns burger te zijn, een soennitische Arabier en afkomstig te zijn uit Al-Suwayda, Gaza. U zou daar ook uw ganse leven in de buurt blijven wonen, studeren en werken alvorens u problemen kreeg en Gaza diende te verlaten. Nadat u in Gaza niet langer als loodgieter aan de bak geraakte vond u werk als poetshulp in een restaurant. U zou er uiteindelijk een aantal maanden kuisen alvorens u er bewaker werd. Op 5 april 2017 was u echter 's nachts naar het restaurant aan het stappen toen u staande werd gehouden door een aantal leden van de al-Qassambrigade. Zij namen u mee naar een onbekende plek waar u werd ondervraagd. U kreeg er vragen voorgeschoteld over uw personalia, uw online-activiteiten alsook het gebruik van de laptop in het restaurant. U werd er gefolterd en pas op de laatste dag kreeg u te horen dat men u verdacht van het hacken van de website van al-Qassam en het stelen van gevoelig beeld- en geluidmateriaal. U werd daarop overgebracht naar de gebouwen van de interne veiligheidsdienst waar u opnieuw zou worden gehoord. U ontkende stevast betrokken te zijn en werd uiteindelijk na één maand hechtenis vrijgelaten – al stond u wel onder huisarrest. Op 19 juni ontving u echter thuis een oproepingsbrief om zich opnieuw te melden bij de interne veiligheidsdienst, maar omdat uw moeder ziek was liet u de uitnodiging aan u voorbij gaan. Op 21 juni vond er een inval plaats in uw woning en werd u hardhandig meegenomen naar dezelfde veiligheidsdienst. Drie dagen later werd u overgebracht naar de rechtbank van Deir-al-Balah en kreeg u er vragen voorgeschoteld omtrent uw eigen verklaringen, maar u hield vol dat men u onterecht beschuldigde. U bleef ontkennen, verklaarde eigenlijk niet te weten wat u daar deed en werd kort nadien opnieuw vrijgelaten. U kreeg de melding te wachten op documenten van de rechtbank, maar op 24 juli had u een paspoort aangevraagd en reeds midden augustus werd u opnieuw opgeroepen en zag u dat uw paspoort en identiteitskaart in beslag werden genomen. Via via kon u nadien uw paspoort terug krijgen en diende u op 11 oktober een visumaanvraag in. U trok daarop naar de grensovergang, maar werd er benaderd door een zekere M.(...) Z.(...) A.(...) H.(...) die uw documenten in beslag nam, u bedreigde en aanraadde de vlucht vooruit te nemen. U wist te ontsnappen, contacteerde uw familie, maar kreeg opnieuw huisarrest. U zou een week later opnieuw uw paspoort en identiteitskaart terug krijgen, maar het zou nog tot april duren vooraleer u een nieuwe poging kon wagen om Gaza te verlaten. U kreeg de hulp van een kennis bij de presidentiële garde die u op 14 april 2018 met zijn eigen wagen naar de overkant van de grens zou brengen. U bleef tot 10 mei in Egypte van waar u het vliegtuig richting Turkije zou nemen. Toen u in Turkije verbleef kreeg u te horen dat er huiszoeken bij u thuis hadden plaatsgevonden en dat uw broers werden gearresteerd. Met behulp van een smokkelaar klom u aan boord van een vrachtwagen en reisde u per boot richting Italië. Op 4 augustus 2018 zette u voet aan wal in Italië en reisde u via Frankrijk richting België waar u op 8 augustus 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende kopieën neer: de identiteitskaarten van u en uw gezinsleden, twee geboorteaktes, enkele UNRWA-'Family Registration Cards', documenten betreffende uw school- en werkloopbaan, een elektriciteitsfactuur, twee foto's en een oproepingsbrief van de interne veiligheidsdienst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U verklaarde immers dat u zich, net als de rest van uw familie had geregistreerd als UNRWA-vluchteling en staaft dit dan ook aan de hand van enkele 'Family Registration Cards'. U bevestigde steun te hebben ontvangen van UNRWA in de vorm van voedselhulp, medische hulp alsook ondersteuning voor uw studies (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 26 maart 2019, p. 8). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede "**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**". Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]"

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldde u dat u in Gaza problemen kende met de al-Qassembbrigade nadat zij u ervan beschuldigden hun computers te hebben gehackt en gevoelige info te hebben gestolen. U zou hierdoor worden ontvoerd, gemarteld en ook uw familie zou na uw vertrek nog problemen ondervinden (CGVS, p. 17-26). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Immers wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnd door een opeenstapeling van vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Zo verklaarde u in het restaurant te werken sinds januari 2017, doch waarom u dan ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken nog had verklaard eigenlijk sinds februari ginds te hebben gewerkt is niet duidelijk en leek ook u niet te

kunnen verklaren: "Tussen januari en februari kan niet exact zijn (sic)". U legde verder geen enkel stuk neer ter staving van uw werk als bewaker in het restaurant, waardoor dit eigenlijk niets meer dan een blote bewering is die u niet hard weet te maken. Hoe dan ook meldde u 's nachts te zijn ontvoerd nadat u staande werd gehouden door een aantal militairen en gevraagd naar verdere uitleg stelde u dat zij naast de auto stonden. U dan ook gewezen op uw verklaringen bij de DVZ, alwaar u beweerde te worden "klemgereden" antwoordde u nogal weinig afdoend dat dat zo "beschouwd kan worden". U beweerde verder dat een informant in de tegenovergestelde richting kwam aangelopen, doch u dan gevraagd wie dat was moest u het antwoord schuldig blijven: "een burger". Hoe u dan zou weten dat hij een informant was, lijkt weinig duidelijk en gevraagd door wie precies u werd ontvoerd kon het niet exacter stellen dan: "het gaat over Qassam". U beweerde hen te herkennen aan hun militaire pak en logo, maar slaagde er niet in dit laatste nogal uitvoerig te beschrijven: "Ze hadden een logo van twee vlaggen, daaronder een slogan (...)". Door wie precies u werd meegenomen wist u niet en waar zij u kort nadien zouden vasthouden evenmin. U zou daarop acht dagen worden vastgehouden, maar had geen idee wie uw bewakers en/of ondervragers waren. Pas op de laatste dag kreeg u te horen wat men u ten laste zou leggen, maar gepolst om welk beeldmateriaal het ging, bleek u ook hierover weinig concreets te kunnen vertellen: "Ik heb ze niet gezien (...)" en "Het ging over testamenten, van mensen die van plan waren om te sterven, jihadististen". In ieder geval, u beweerde dat die foto's gestolen werden uit het restaurant, maar had geen idee via welke computer de bestanden uiteindelijk werden gehackt, had geen idee naar wie die beelden werden verstuurd, noch had u enig idee wanneer de computer eigenlijk werd gekraakt. In elk geval, u werd nadien overgebracht naar de Interne Veiligheidsdienst waar u ongeveer één maand zou verblijven, maar ook hier had u geen idee wie de personen waren die voor u verantwoordelijk waren. Waarom net u zou worden geïnterviewd leek ook u niet te kunnen vatten en gevraagd wanneer u dan zou worden vrijgelaten stelde u nogal vaag "Ongeveer een maand later, neem midden mei", hetgeen weinig ernstig is.

Wat er ook van zij, u beweerde op 19 juni te worden opgeroepen door de Interne Veiligheidsdienst, maar meende door de ziekte van uw moeder deze uitnodiging te hebben overgeslagen. Dat u, die reeds meer dan een maand in hechtenis had gezeten en bijgevolg meer dan op de hoogte was van de mogelijke gevolgen, deze uitnodiging zomaar zou laten passeren is niet geloofwaardig en overtuigt niet. Evenmin overtuigt de door u neergelegde oproepingsbrief. Immers blijkt het hier slechts om een foto van een kopie te gaan en kunnen dergelijke stukken altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Een dergelijk document kan gezien het weinig officiële karakter eigenlijk door eender wie, eender waar worden opgesteld. Hoe dan ook, u meende dat uw huis op 21 juni zou worden aangevallen en u op een "barbaarse" manier werd meegenomen, hetgeen u ten aanzien van de DVZ niet had vermeld. U hierop gewezen merkte u nogal vreemd genoeg op dat u tijdens het eerste gehoor enkel de hoofdpunten zou hebben vermeld. Daargelaten dergelijke ontvoering neigt naar een hoofdpunt, is het opvallend dat u evenmin zou hebben vermeld onder huisarrest te hebben gestaan. Dat daargelaten, stelde u nadien te worden gehoord in de rechtbank, maar gevraagd wie de rechter was waar u voor diende te verschijnen merkte u nogal vreemd genoeg op dat het eigenlijk geen rechter was, maar "personeel van het parket". Daargelaten u eerder wél melding had gemaakt van "een rechter", had u evenmin enig idee wie die overige medewerkers dan zouden zijn geweest. U volhardde evenwel valselijk te worden beschuldigd en gevraagd wie volgens u dan de ware verantwoordelijke was, merkte u vreemd genoeg op het niet te weten, daar u de zaak niet had opgevolgd én het u op de koop toe eigenlijk niet interesseerde. Het hoeft dan ook geen betoog dat een dergelijke desinteresse weinig overtuigt, te meer u eerder wél een naam had laten vallen en ook ten aanzien van de DVZ met zekerheid leek te kunnen stellen wie de verantwoordelijke was. U hier dan ook op gewezen, paste u uw verklaringen aan en stelde u plots met "90% zekerheid" te kunnen stellen dat 'A.(...)' de dader was. Wie A.(...) was, wat zijn band met Hamas precies was of hoe zijn beruchte oom werkelijk zou heten wist u echter niet. U niettemin gepolst naar de huidige stand van zaken, antwoordde u vooreerst dat uw broers werden gearresteerd – hetgeen u niet had vermeld ten aanzien van de DVZ en zo, voegde u daar nog aan toe dat u de situatie aan het opvolgen bent. Daargelaten dit haaks staat op uw eerdere bewering, alwaar u meende niet geïnteresseerd te zijn hierin, legde u geen enkel juridisch stuk neer en bleek u ook hierover eigenlijk niets te kunnen vertellen (CGVS, p. 18-26). **Bovenstaande verklaringen overtuigen allerminst en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas in grote mate.**

De vaststelling, **tot slot**, dat u ondanks alles nog steeds in staat zou zijn geweest om een paspoort te verkrijgen en Gaza zelfs kon verlaten hiermee ondermijnt uw geloofwaardigheid enkel verder. De verschoning dat u iemand zou kennen bij de presidentiële garde die u hierbij hielp wist u niet te staven en is niets meer dan een blote bewering. Bovendien maakte u hier geen melding van ten aanzien van de DVZ, net zo min u de overige hindernissen betreffende uw paspoort en identiteitsdocumenten destijds zou hebben vermeld. Zo stelde u bij de DVZ enkel problemen te hebben gekend in de haven in

december 2017 daar waar u heden meerdere incidenten aanhaalt in juli en zelfs oktober (CGVS, p. 23-24). Dat u zichzelf zo zou tegenspreken is opmerkelijk. Wat er ook van zij, uw paspoort, nochtans een uitstekend stuk ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u niet neer en u hiernaar gepolst merkte u nogal stereotiep op dat deze door de smokkelaar in beslag werd genomen. Vreemd genoeg slaagde u er dan wel in kopieën neer te leggen van uw paspoort, al kunnen dergelijke stukken wegens knip- en plakwerk makkelijk worden bewerkt. U heeft het verlies van uw paspoort hoe dan ook niet aangegeven bij de bevoegde autoriteiten, waardoor dit niets meer dan een blote bewering is en het vermoeden rijst dat u deze liever niet kenbaar wenst te maken daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt daar u ook over uw reisweg richting Europa weinig wist te overtuigen. Zo meende u vanuit Turkije met een vrachtwagen op een boot te zijn gereisd, maar gevraagd om welke vrachtwagen het ging moest u het antwoord schuldig blijven. U had geen idee om welk schip het ging, hoe het schip heette noch wist u onder welke vlag het schip voer. Dergelijke verklaringen overtuigen niet en te meer u geen enkel stuk neerlegde ter staving van uw reisweg (foto's, tickets, ...) sterkt dit het vermoeden dat u op een andere manier en eventueel een ander moment Gaza hebt verlaten (CGVS, p. 3, 16-17 & Vragenlijst CGVS d.d. 10 december 2018).

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter,

volgens het EHRM kunnen alleen **zeer uitzonderlijke** socio-economische omstandigheden of **dwingende** humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een **persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Zo verklaarde u in Gaza naast de bijstand die kreeg van UNRWA ook toegang te hebben gehad tot onderwijs en medische zorgen (supra). U zou er later ook hebben gestudeerd aan een staatsschool en volgde er nadien net als uw broers en zussen nog een (universitaire) opleiding. U werkte nadien regelmatig mee met uw broer die zelfstanding loodgieter is. Uw vader zou heden nog aan de slag zijn als taxichauffeur met de wagen van uw oom terwijl u wegens de penibele economische situatie werk zocht en vond in een restaurant. Uw familie bezit in Gaza hun eigen woning met meerdere verdiepingen, en ofschoon u beweerde dat dit niet voldoende ruim zou zijn voor de familie bleek u er samen met uw broer een volledige verdieping te bewonen. U beschikte er over elektriciteit en water, maakte gebruik van oplaadbare elektronische lampen wanneer de stroom uitviel en was in staat om drinkbaar water aan te kopen indien nodig. Daargelaten u meende onvoldoende te verdienen om rond te komen en het leven in Gaza zeer slecht is, wijst bovenstaande allerm minst op een situatie van extreme armoede. Te meer u aangaf een stuk van uw loon af te staan aan de familie, doch u nog in staat was de rest te gebruiken als zakgeld voor onder meer sigaretten strookt dit niet met uw bewering. De vaststelling dat uw broer recent nog huwde, hiervoor in staat was een feestzaal te huren, en u ruim 2700 euro kon betalen om uw reis naar Europa te bekostigen, wijst er dan ook op dat u uit een zekere welgestelde familie afkomstig bent (CGVS, p. 8-12).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen

dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u meer dan waarschijnlijk nog steeds beschikt over een Palestijns paspoort (supra) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Mocht er evenwel enig geloof worden gehecht aan uw bewering uw paspoort kwijt te zijn gespeeld, quod non, zij vermeldt dat rekening houdend met het gegeven dat u evenzeer beschikt over een identiteitskaart, er dan ook geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een (nieuw) Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de **meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet

bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Deze zouden immers hoogstens uw herkomst, identiteit, school- en werkloopbaan staven, hetgeen niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat hij zich niet terug onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij volhardt in zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij vervolgd werd door de interne veiligheidsdiensten omdat hij valselijk beschuldigd werd van spionage (hacking) en voert aan dat zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte werd afgewezen als ongeloofwaardig. Hij betwist de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing en formuleert zijn verweer als volgt:

"Het CGVS verwijt aan verzoeker dat hij gelogen zou hebben over de periode vanaf wanneer hij werkte in het restaurant.

Verzoeker gaf op dat hij begon te werken in het restaurant in februari 2017 bij de DVZ en in januari 2017 bij het CGVS. Dit is op zich geen ernstig verschil, dat aanleiding kan geven tot de weigering van de asielaanvraag. Maar bovendien vermeldde verzoeker aan het CGVS dat zijn antwoord approximatief was: Sinds wanneer werkte u in dat restaurant? Ongeveer januari 2017, ongeveer." (adm. dossier, p. 23).

-Het CGVS verwijt verder aan verzoeker dat hij verklaarde voor de DVZ te zijn klemgereden terwijl hij voor het CGVS een andere versie van de feiten zou hebben gegeven. Verzoeker heeft verklaard dat hij in de beide verhoren heeft willen toelichten dat de taxi, waarin hij zat werd omsingeld :

"Ik stapte uit van de taxi onderweg naar de deur van restaurant, daar precies. Wat gebeurde daar? Ze waren met vier personen, waarvan drie militairen, één burger kwam in tegenovergestelde richting, soldaten hebben me vastgemaakt en in auto geduwd, die was wit van kleur en er zat een chauffeur in. Die soldaten waren te voet? Ze stonden naast een auto maar wist niet dat ze van plan waren me te arresteren, andere persoon was voor mij. Bij DVZ werd u klemgereden? Dat kan zo beschouwd worden ja, want burger stond voor mij. Volgens mij was hij de informant, andere mannen stonden naast de auto..." (adm dossier, p. 24).

-Het CGVS verwijt ten onrechte aan verzoeker dat hij niet wist wie zijn ontvoerders waren, noch wie zijn ondervragers waren. Vooreerst is het volstrekt onrealistisch dat leden van een brigade zich persoonlijk zouden identificeren op het ogenblik van een ontvoering of op het ogenblik van een ondervraging in een geheime locatie, die gepaard gaat met foltering. Dit is volstrekt onrealistisch Daarenboven verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat de militairen, die hem ontvoerden alsook zijn ondervragers gemaskerd waren en dat hij zelf tijdens de ondervraging een zwarte zak op het hoofd had en geboeid was :

"De vraag was wie uw bewaker was? Geen idee hij was gemaskerd. (p. 24) En uw ondervragers? Ook gemaskerd en tijdens de arrestatie werd ik geblinddoekt met behulp van zwarte zak en met boeien." (p. 25)

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij de identificatietekens van zijn ontvoerders slechts zeer vaag kon omschrijven. Dit is een wel zeer subjectieve beslissing. Verzoeker omschreef dat

- dat zij gekleed waren in militaire uniformen
- dat zij de naam van Qassem op hun uniformen hadden
- dat zij een logo hadden, dat hij veel gedetailleerder heeft beschreven dan het CGVS laat uitschemeren in de bestreden beslissing: "Ze hebben een slogan, er staat Qateb Qassem. Wat staat er nog op, beschrijf het logo: ze hadden een logo met twee vlaggen, daaronder een slogan : [verzoeker citeerde tijdens het verhoor uitdrukkelijk de volledige slogan]" (p. 24).

Rekening houdende met het gegeven dat de ontvoering uiterst snel verliep, kan dit objectief gezien niet beschouwd worden als een vage omschrijving.

De rest van de motieven van het CGVS zijn onjuist:

-Verzoeker zou pas op de laatste dag vernomen hebben welke feiten hem ten laste werden gelegd? Een verhoor nooit aan met de formele tenlastelegging. De volgt pas na de feitenvergadering, met inbegrip van de verhoren. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij aan de hand van de gestelde vragen alsook in de laatste dagen (meervoud) kon opmaken dat hij er (valselijk) van verdacht werd betrokken te zijn bij de hacking van geheime informatie van de Qassem – brigade.

-Van het gehackte beeldmateriaal zou verzoeker geen kennis hebben gekregen? Verzoeker was geblinddoekt en geboeid. Hoe kan hij dan in godsnaam kennis hebben genomen van de foto's en video's die hij zou gehackt hebben? En waarom zouden leden van de Qassem-brigade hem in godsnaam zeer vertrouwelijk materiaal (testamenten van jihadististen) zomaar eventjes laten inzien ?

-Verzoeker zou geen idee hebben gehad van welke computer het materiaal werd gehackt, naar wie ze werden verstuurd noch wanneer de hacking plaatsvond? Verzoeker kon dit inderdaad onmogelijk weten aangezien hij niet eens betrokken was bij de hacking, maar er valselijk werd van beschuldigd. Verzoeker kon wel een zeer gedetailleerd overzicht geven van het soort vragen dat hem werd gesteld:

"Wat wilde men daar van u? De ondervraging ging over mijn naam, woonst, richting universiteit, ze hebben vragen gesteld over websites, werk en restaurant, hoelang ik de laptop gebruik tijdens het werk, wanneer ik precies werk, wie mij vrienden zijn, daarnaast werd ik gefolterd en werd niet meteen gezegd dat ik een hacker was of dat ik een link naar iemand had gestuurd, dat zeiden ze me later, volgens mij de laatste dagen van de arrestatie" (p 24).

-Waarom verzoeker zou worden geïnterviewd zou hij niet hebben geweten. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk waarom hij werd geïnterviewd, zijnde omdat hij een bewakingsagent was:

"Volgens hen was ik diegene die die video's had gestolen omdat ik vaak de pc gebruikte, ze zagen ook op de beelden van de camera's dat ik vaak op de pc zat. Ik zoemde altijd op de video's in en uit, mocht van ene beeld naar andere gaan, dat was mijn werk deed ik 's avonds." (p. 25)

Gezien de hierboven vermelde motieven van het CGVS ondeugdelijk zijn en de verklaringen van de verzoeker coherent, kan niet geldig worden geconcludeerd dat de oproepingsbrief, waarvan verzoeker een kopie overmaakte, vals zou zijn geweest.

-Verzoeker zou geen gevolg hebben gegeven aan zijn oproepingsbrief, hoewel hij reeds één maand in hechtenis was geweest. Verzoeker verklaarde geenszins dat hij geen aandacht besteedde aan de oproepingsbrief, maar dat hij geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief, precies omdat hij schrik had wat hem zou overkomen:

"ongeveer één maand later en rond 19-06-2017, werd ik opgeroepen, heb een bewijs voorgelegd, moest naar kantoor van Deer Al Balah, maar vanwege ziekte en eerdere problemen met regering besloot moeder me niet te sturen, dan heb ik bemiddelaars gestuurd om het probleem op te lossen, zonder resultaat. Op 21-06-2017 werd mijn huis op barbaarse wijze binnengevallen en werd ik ontvoerd (p. 22).

Volgens het CGVS zou verzoeker talloze gegevens niet hebben vermeld voor de DVZ. Zoals verzoeker terecht meldde was dit verhoor slechts een eerste verhoor. Het tweede verhoor voor het CGVS was bovendien veel langer (4 uur) zodat het logisch is dat er bijkomende punten werden belicht.

Maar bovenal blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor voor de DVZ weldegelijk de kern van zijn persoonlijke problemen heeft aangehaald:

-Volgens het CGVS zou verzoeker evenmin geweten hebben door wie hij één maand lang werd ondervraagd? Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat het om de interne veiligheidsdienst Al Dakhili, kantoor Deer Al Balah ging:

Wat is dit? Oproepingsbrief van de interne veiligheidsdienst Al Dakhili. Gedateerd 1/06/2017, kantoor Deer Al Balah (adm. dossier, p. 21).

"Toen u één maand vast zat, bij wie was dat? Interne veiligheidsdienst, vlakbij Gaffari-toren, wat we in Gaza het witte huis noemen." (p. 25).

Dat verzoeker nu eens sprak over een rechter en dan weer over het parket kan hem niet verweten worden. In de fase van een voorafgaand strafonderzoek in België is een verhoor door een onderzoeksrechter evenmin uitgesloten.

-Volgens het CGVS zou verzoeker gesteld hebben volstrekt niet geïnteresseerd te zijn in zijn zaak noch in de identiteit van de werkelijke dader. Dit is volledig in strijd met verzoekers verklaringen voor het CGVS zelf:

U zei toen ook dat er een procedure bij de rechtbank liep, wat is de huidige stand van zaken? ...Ik ben de situatie aan het opvolgen, momenteel is er niets gebeurd, als er iets gebeurt, zal ik op de hoogte gehouden worden." (p. 27).

Verder verklaarde verzoeker vanaf de aanvang van zijn verhoor zelf spontaan en dus vooraleer het CGVS hierover begon het volgende :

"Ik zal meteen naar het punt gaan mijn probleem heeft te maken met A.(...) A.(...) K.(...), een lid van Hamas, zijn oom is verantwoordelijke van de Zaytoon -brigade, hij ging altijd op de site van Qasam, heeft veel foto's en video's gestolen." (adm. dossier, p. 23). Verzoeker heeft dus nooit zijn verklaringen omtrent de waarschijnlijke dader "spontaan aangepast" zoals het CGVS probeert voor te houden. Bovendien kan verzoeker onmogelijk met zekerheid zeggen wie de uiteindelijke dader is. Hij was niet betrokken bij de hacking en bovendien is zijn dossier nog steeds lopende in afwachting van een rechtszaak.

-Volgens het CGVS zou verzoeker niet eens melding hebben gemaakt van het gegeven dat hij uit zijn huis werd meegenomen op 21/06/2017. Echter is deze bewering feitelijk gezien onjuist. Uit het verhoor van de DVZ blijkt onmiskenbaar dat verzoeker wél melding maakte hiervan:

(...).

Bovendien is het correct dat het verhoor voor de DVZ slechts een eerste verhoor is, dat beperkt is in tijd. Het verhoor voor het CGVS duurde daarentegen 4 uur, zodat aan de hand van de bijkomende tijd en vragen bijkomende aspecten konden worden overlopen, zoals de reisweg en de gebeurtenissen die zich afspeelden nadat verzoeker het land reeds verlaten had (incident met het paspoort, ontvoering van zijn broer) of bijkomende details omtrent zijn verblijf in Gaza (huisarrest).

Tenslotte heeft het CGVS de asielaanvraag van verzoeker afgewezen omdat hij erin geslaagd is om het land te verlaten met zijn eigen paspoort, ondanks zijn vervolging. Uit verzoekers verklaringen blijkt nochtans duidelijk dat hij ernstige problemen heeft ondervonden om het land te verlaten. Hij reisde via de tansik, een lijst met namen van personen, die van Egypte die een doorgangsrecht krijgen (p. 22). Echter op het ogenblik waarop hij het land wou verlaten werd hij tegengehouden en werden zijn paspoort ingehouden op verzoek van Hamas. Uit deze verklaringen blijkt uitdrukkelijk dat hij weldegelijk ernstige problemen ondervond om het land effectief te verlaten en dat dit laatste pas mogelijk werd dankzij de bescherming van een lid van de presidentiële garde, die hem met zijn eigen wagen uiteindelijk naar de overkant van de grens bracht. Het CGVS beperkt zich tot de stellen als zouden deze verklaringen niet ongeloofwaardig zijn zonder evenwel concrete punten aan te halen die toelaten te besluiten dat deze verklaringen effectief gelogen zouden zijn. Integendeel de problemen die verzoeker ondervond om het land effectief te verlaten, bevestigen dat hij weldegelijk vervolgd werd door Hamas.

Tenslotte heeft verzoeker zijn paspoort niet doelbewust achtergehouden. Hij verklaarde dat zijn paspoort werd ingehouden door de smokkelaar omdat hij de reis nog niet volledig had betaald. Verzoeker heeft echter een kopie overgemaakt van zijn paspoort. Hij verklaarde duidelijk welke stempels er zich in zijn paspoort bevonden, zijnde : "Ik heb twee stempels op mijn paspoort, één van 14/04/18 en één van 16/04/18 in Tahrir-plein, Egypte." (p. 22).

Gelet op het voorgaande zijn de argumenten van het CGVS onvoldoende om de door verzoeker aangehaalde vervolging af te doen als ongeloofwaardig. In geval van terugkeer loopt hij een ernstig en persoonlijk risico op vervolging."

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat hij niet kan terugkeren naar Gaza omwille van de onveiligheid in het land. Hij verwijst naar rechtspraak van deze Raad (RvV nr. 220.747 van 6 mei 2019) waarin wordt geoordeeld dat Palestijnen uit Gaza zich niet onder de bescherming kunnen plaatsen van UNRWA omwille van een situatie van ernstige onveiligheid in Gaza. Verzoeker voert aan dat uit de meest recente landinformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer slecht is. Zo wordt er melding gemaakt van een ernstige heropflakking van het geweld, die niet zal afnemen in de toekomst. Er wordt gebruik gemaakt van hevige wapens (luchtbombardementen en vuurgevechten) in dichtbevolkte gebieden, die burgers, medici en paramedici en kinderen raken. OCHA maakt melding van meer dan 30.000 gewonden en meer dan 300 doden aan Palestijnse zijde. Het geweld heeft een desastreuze impact op de reeds schrijnende humanitaire situatie in het land, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar en citeert uit het rapport "Humanitarian snapshot: Casualties in the context of demonstrations and hostilities in Gaza / 30 Mar 2018 - 31 May 2019" van OCHA van 1 juli 2019, uit het rapport "The Monthly Humanitarian Bulletin / April 2019, March escalations in Gaza result in more displacement" van OCHA van 14 mei 2019, uit het verslag "UN committee notices deterioration of the human rights situation in Gaza, the West Bank and East Jerusalem (spike in Israeli settlement expansion and settler violence; lethal violence by Israeli security forces against Palestinian civilians; other topics)" van UN Office of the High Commissioner for Human Rights van 24 juni 2019, uit het artikel "Israeli jets hit Gaza after rocket fire into Israel" van France24 van 14 juni 2019, uit het artikel "Gaza battle plans show israeli military dark path" van Middle East Eye van 6 augustus 2019 en uit de "Nansen Nota 2019/1, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag", waarin onder meer het volgende wordt gesteld: "De burgerbevolking van Gaza werd slachtoffer van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, de Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats als antwoord op raketaanvallen van Hamas. Gazanen leven met andere woorden in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid.

(...)

De veiligheidssituatie blijft volatiel.

(...)

Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit." Onder verwijzing

naar het artikel *"Israeli spraying of herbicide near Gaza harming Palestinian crops"* van The Guardian van 19 juli 2019, het rapport *"Brief report on incidents and humanitarian responses in June 2019, PRCS Operational Update (1 - 30 June 2019)"* van Palestine Red Crescent Society van 30 juni 2019, het artikel *"Security forces make deadly use of crowd control weapons"* van Btselem van 6 augustus 2019, het *"Bi-weekly report on the protection of civilians (conflict related casualties, other incidents involving casualties, shelter and property, natural resources, access and movement for civilians, arrests and detentions) / 18 June – 1 July 2019"* van UN Office of the High Commissioner for Human Rights van 1 juli 2019, het verslag *"64th Friday of Demonstrations in Gaza: 126 Wounded, including 39 Children, Two Women, Five Paramedics, and Two Journalists"* van Al Mezan Center for Human Rights van 28 juni 2019 en het verslag *"Gaza unlawfull attacks in may fighting"* van Human Rights Watch van 12 juni 2019, voert verzoeker voorts aan dat het geweld het gevolg is van een doelbewuste strategie van Israël, specifiek gericht tegen de Gazaanse burgerbevolking, en dienvolgens strijdig is met het internationale recht. De militaire operaties dragen bovendien bij aan de desastreuze humanitaire situatie waarin de Gazaanse bevolking zich bevindt, aldus verzoeker, die te dezen opnieuw citeert uit de *"Nansen Nota 2019/1, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag"*.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat hij evenmin kan terugkeren naar Gaza omwille van de desastreuze socio-economische situatie in het land, die opnieuw het gevolg is van een doelbewust beleid van Israël, specifiek gericht tegen de Gazaanse bevolking en waartegen UNRWA geen soelaas kan bieden. Hij citeert in dit verband opnieuw uit het verslag *"UN committee notices deterioration of the human rights situation in Gaza, the West Bank and East Jerusalem (spike in Israeli settlement expansion and settler violence; lethal violence by Israeli security forces against Palestinian civilians; other topics)"* van UN Office of the High Commissioner for Human Rights van 24 juni 2019, alsook uit het *"Report by the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Palestinian territories occupied since 1967 (demonstrations and use of force; access and movement restrictions; other topics)"* van UN General Assembly van 22 oktober 2018 en uit voornoemde Nansen Nota. In deze nota staat onder meer te lezen dat de VN in augustus 2012 aankondigde dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van "de-development". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder significant. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de socio-economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedsel onzeker en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazastrook blijft lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook Gaza's gezondheidszorg, voor zover deze al bestaande is, staat op de rand van instorting. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Kortom, fundamentele mensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze onttrokken. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn. Verzoeker voert aan dat UNRWA deze situatie geenszins de baas kan. Hij merkt op dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de ernstige financiële crisis van UNRWA ingevolge de stopzetting van de financiering door de Verenigde Staten werd opgelost door donaties van andere landen, doch deze stelling gebaseerd is op een rapport van 23 november 2018. Onder de donoren, die bijkomend financiële steun pompten in UNRWA, waren de Europese landen. Heel recent hebben deze laatsten echter beslist om hun donaties op te schorten ingevolge wanbeheer binnen UNRWA. Verzoeker hekelt dat noch deze opschorting, noch de gevolgen ervan werden beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hoewel uit diverse rapporten blijkt dat de Europese landen noodzakelijk zijn om de financiële werking van UNRWA te handhaven. Verzoeker wijst erop dat, in het geval dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Hij betwist het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou zijn individuele situatie behoorlijk zijn in het licht van de plaatselijke context en laat in dit verband gelden als

volgt: "Geheel in strijd met de bestreden beslissing verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn humanitaire situatie precair was

Het gezin woonde in de ouderlijke woning, die echter te klein was voor 11 personen aangezien er maar drie kamers, twee veranda's en 1 keuken was (p. 18).

Het gezin had maar 4u/12 elektriciteit. Het had maar één dag/week toegang tot zoet water, en diende voor het overige drinkwater aan te kopen (p. 19).

Het gezin had geen wagen (p. 18) en ook geen generator (p.)

Het gezin kreeg om de 3 maanden coupons van UNRWA voor voedsel (p. 12)

Verzoeker werkte eerst bij zijn broer, die een zelfstandig bedrijf had. Toen hij bij zijn broer werkte, verdiende hij 300 tot 400 shekel per maand. Maar verzoeker verklaarde dat de economische situatie in Gaza sterk achteruit ging, voornamelijk omdat de PA de lonen van haar ambtenaren niet meer of slechts gedeeltelijk meer uitbetaalt, waardoor hij een ander werk diende te zoeken en zijn broer heden werkloos is (p. 20)

Over zijn persoonlijke economische situatie verklaarde verzoeker dat deze heel moeilijk was. Dat hij geld moest lenen om zijn schulden te betalen. Of dat hij producten en eten meekreeg maar op krediet die hij dan tegen het einde van de maand moest betalen (p. 21) Hij verklaarde verder dat als zijn vader of moeder ziek waren hij geld diende te lenen om geneesmiddelen te kopen, zeker nu zijn broers in die periode nog niet werkten (p. 21) Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat het inkomen onvoldoende was om rond te komen en dat hij diende te lenen op het einde van de maand om zijn schulden te betalen (p. 20)

Tenslotte gaat het CGVS uitdrukkelijk voorbij aan het gegeven dat verzoeker zijn reis naar België op heden niet heeft afbetaald. Hij verklaarde namelijk dat zijn paspoort werd ingehouden door de smokkelaar in Turkije wegens niet-afbetaling van zijn reis (adm. dossier, p. 16)

Aldus kon het CGVS geenszins besluiten dat verzoeker in menswaardige levensomstandigheden zou leven.

In het administratief dossier zit een artikel over de Gazaanse middenklasse. Voor zover dit artikel al betrouwbaar en actueel zou zijn, dient te worden vastgesteld dat verzoekster helemaal niet voldoet aan de levenswijze van de middenklasse : "Les Ghazaouis qui disposent des moyens financiers suffisant ont des générateurs, et des panneaux leur assurant de l'électricité 24 heures sur 24 et une voiture pour visiter leurs familles. Ils peuvent prendre des repas dans les nombreux restaurants qui existent ou faire leurs courses dans l'un des centres commerciaux à l'occidentale qu'on ouvre dans les quartiers aisés de Gaza. Certains profitent des hôtels avec bungalow privés situés en bord de mer dans le sud de la berge de Gaza ou louent des maisons de vacances avec piscines privées. » (p. 11 /14) (vrij vertaald : «Gazanen die beschikken over voldoende middelen hebben generatoren en zonnepanelen waardoor ze 24u op 24u elektriciteit hebben en een wagen om hun familie te bezoeken. Zij kunnen maaltijden nuttigen in één van de vele restaurants die er zijn in Gaz. Sommigen gaan naar hotels met private bungalows aan het strand in het zuiden van de baai van Gaza waar zij huizen met private zwembaden huren.»)

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker en zijn gezin volstrekt niet kunnen worden beschouwd als behorende tot de Gazaanse middenklasse."

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat de levensomstandigheden van de Gazaanse bevolking aanleiding geven tot vervolging onder de Vluchtelingenconventie, minstens tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en dit ongeacht hun financiële situatie. Gezien hierboven is gebleken dat verzoeker zich niet langer onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen, dient hij naar zijn mening van rechtswege als vluchteling te worden beschouwd. Verzoeker citeert andermaal uit hoger aangehaalde Nansen Nota, waarin het volgende wordt gesteld: "Bepaalde levensomstandigheden kunnen gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragssluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. (...)

In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het EHRM als kwetsbaar bestempeld wordt en die volledig afhankelijk is van overheidssteun: asielzoekers. (...)

De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het EHRM een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De

slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het EHRM hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. (...)

Gaza is, net zoals de Westelijke Jordaanoever, door Israël bezet gebied. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder Internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. (...)

De desastreuse humanitaire situatie in Gaza is het resultaat van een, door het internationaal recht als illegaal bestempelde, blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking (en dus in strijd met het Internationaal humanitair recht) met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van Internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn met andere woorden het gevolg van intentionele acties van publieke autoriteiten, de Israëlische staat. (...)

Hieruit volgt dat in het onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij verwijdering naar Gaza de MSS-test gehanteerd moet worden. Wanneer de persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt kan de verwijdering een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangegane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de precare leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie. (...)

NANSEN concludeert dat iemand verplichten terug te keren naar Gaza waar er een onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie heerst, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. En dit omwille van:

- de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften (zoals hierboven beschreven) voor de volledige Gazaanse bevolking;*
- het feit dat Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap;*
- de internationale verplichtingen van Israël;*
- de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn."*

In dezelfde nota wordt er ook op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft bevestigd dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (RvV nr. 150 535 van 7 augustus 2015 en RvV nr. 182 381 van 16 februari 2017).

Ondergeschikt meent verzoeker minstens in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een situatie van onmenselijke en vernederende behandeling, minstens wegens een hevig gewapend conflict.

Tot slot betoogt verzoeker dat hij zich niet meer onder de bescherming van UNRWA plaatsen nu hij in de onmogelijkheid verkeert om veilig terug te keren naar Gaza. Ook hier citeert hij uit hoger aangehaalde Nansen Nota, waarin volgende elementen relevant worden geacht bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een 'unpredictable gateway'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door

extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit wordt besloten dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. In dezelfde nota wordt erop gewezen dat dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied (RvV nr. 215 224 van 16 januari 2019 en RvV nr. 216 474 van 7 februari 2019). Belangrijk is dat de RvV oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijk element is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de RvV betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen, een wezenlijk element in de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land om zijn bestemming te bereiken door onveilige gebieden moet reizen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de "*Nansen Nota 2019/1, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag*".

3. Nieuwe elementen

3.1. Bij aangetekend schrijven van 27 september 2019 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een volmacht van verzoekers vader aan een advocaat om op te treden in de zaak van verzoeker dd. 14 februari 2019 met vertaling in het Frans, een verklaring van verzoekers advocaat dd. 13 juni 2019 met vertaling in het Frans en screenshots van de Facebook pagina van de Rafah grensovergang waarop tabellen te zien zijn met lijsten van namen van personen, waaronder die van verzoeker, die op 14 april 2018 de grens zijn overgestoken (tansik-lijst), met vertaling in het Frans.

3.2. Op 6 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019, de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 20 december 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019.

3.3. Op 12 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020.

3.4. Bij aangetekend schrijven van 23 maart 2020 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet twee aanvullende nota's met volgende nieuwe elementen neer: een overlijdensakte en een medisch attest, waaruit moet blijken dat het nichtje van verzoeker overleden is ingevolge de niet-beschikbaarheid van de vereiste behandeling in Gaza, de tansik-lijst die reeds bij aanvullende nota van 27 september 2019 werd neergelegd, een oproepingsbrief en de volmacht van verzoekers vader aan een advocaat die eveneens reeds bij aanvullende nota van 27 september 2019 werd neergelegd. In de tweede aanvullende nota betoogt verzoeker aan de hand van recente rapporten dat hij niet kan terugkeren naar Gaza 1) wegens vervolging door Israël, 2) wegens een situatie van algemene onveiligheid en 3) wegens een situatie van extreme armoede.

4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De motieven van de bestreden beslissing

5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de persoonlijke feiten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het gebied waar UNRWA werkzaam is te verlaten niet aantonen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, (iii) niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, uit zijn verklaringen niet blijkt dat er wat hem betreft omstandigheden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil bestaan die hem zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen, en hij ook geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève, (iv) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er

redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat hij meer dan waarschijnlijk nog steeds beschikt over een Palestijns paspoort, geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA en mocht er enig geloof worden geacht aan zijn bewering zijn paspoort kwijt te zijn gespeeld, *quod non*, hij evenzeer beschikt over een identiteitskaart en er dan ook geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een (nieuw) Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 juli 2019 (CG nr. 1817582), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

6. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn

uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

6.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

6.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

6.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift en de aanvullende nota dd. 23 maart 2020 naar de structurele budgettaire tekorten van UNRWA, alsook naar de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten en de beslissing van diverse Europese landen, waaronder Nederland, Zwitserland en België om hun donaties op te schorten ingevolge wanbeheer binnen UNRWA. Volgens verzoeker wordt de weinig beschikbare hulp steeds geringer en is deze manifest ontoereikend om de noodlijdende bevolking effectief te helpen.

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan

UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *"The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het *"Community Mental Health Programme (CMHP)"*, het *"Job Creation Programme"*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

6.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

6.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven
- verzoekers socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinaï en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaart, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om desgevallend een nieuw Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio.

De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift is immers niet van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaiï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaiï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Cairo en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet

kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Al Qassem brigade kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij te dezen verwijst naar de arresten nr. 215 224 van 16 januari 2019 en nr. 216 474 van 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

6.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden

en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffer en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd dood geschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden dood geschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en

waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

6.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

6.2.3.4.1. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. In zoverre verzoeker in dit verband verwijst naar de arresten *MSS tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Bovendien is het niet zo dat de

Israëlsche overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Zo verklaarde u in Gaza naast de bijstand die kreeg van UNRWA ook toegang te hebben gehad tot onderwijs en medische zorgen (supra). U zou er later ook hebben gestudeerd aan een staatsschool en volgde er nadien net als uw broers en zussen nog een (universitaire) opleiding. U werkte nadien regelmatig mee met uw broer die zelfstanding loodgieter is. Uw vader zou heden nog aan de slag zijn als taxichauffeur met de wagen van uw oom terwijl u wegens de penibele economische situatie werk zocht en vond in een restaurant. Uw familie bezit in Gaza hun eigen woning met meerdere verdiepingen, en ofschoon u beweerde dat dit niet voldoende ruim zou zijn voor de familie bleek u er samen met uw broer een volledige verdieping te bewonen. U beschikte er over elektriciteit en water, maakte gebruik van oplaadbare elektronische lampen wanneer de stroom uitviel en was in staat om drinkbaar water aan te kopen indien nodig. Daargelaten u meende onvoldoende te verdienen om rond te komen en het leven in Gaza zeer slecht is, wijst bovenstaande allerminst op een situatie van extreme armoede. Te meer u aangaf een stuk van uw loon af te staan aan de familie, doch u nog in staat was de rest te gebruiken als zakgeld voor onder meer sigaretten strookt dit niet met uw bewering. De vaststelling dat uw broer recent nog huwde, hiervoor in staat was een feestzaal te huren, en u ruim 2700 euro kon betalen om uw reis naar Europa te bekostigen, wijst er dan ook op dat u uit een zekere welgestelde familie afkomstig bent (CGVS, p. 8-12).”* Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Hij voert aan dat zijn humanitaire situatie in Gaza precair was, dat de ouderlijke woning te klein was voor 11 personen aangezien de woning maar drie kamers, twee veranda's en een keuken telt, dat het gezin per twaalf uur slechts vier uur elektriciteit had, dat het gezin slechts één dag per week toegang had tot zoet water en voor het overige drinkwater diende aan te kopen, dat het gezin geen wagen en ook geen generator had, dat het gezin om de drie maanden van UNRWA coupons voor voedsel kreeg, dat zijn broer, die een zelfstandig bedrijf had, heden werkloos is, dat zijn persoonlijke economische situatie heel moeilijk was, dat zijn inkomen immers onvoldoende was om rond te komen en hij op het einde van de maand diende te lenen om zijn schulden te betalen, dat wanneer zijn vader en moeder ziek waren hij geld diende te lenen om geneesmiddelen te kopen, zeker nu zijn broers in die periode nog niet werkten en dat hij zijn reis naar België op heden nog niet heeft afbetaald, reden waarom zijn paspoort door de smokkelaar in Turkije werd ingehouden.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog echter geenszins in de Raad te overtuigen. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij hoger middelbaar volgde aan een staatsschool. Daarna studeerde hij nog verder aan het Palestijnse instituut voor Technologie. Ook zijn broers en zussen studeerden aan het Nariman Palestijnse instituut voor Technologie, Ahlam Aqsa universiteit. Verzoekers broer M. behaalde een bachelor diploma, zijn zus E. studeerde Engels en geeft les, H. is sociaal assistente, Naj. behaalde een diploma bedrijfsbeheer, A. en Nar. studeren nog (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Dat het gezin van verzoeker in staat bleek te zijn om voor alle kinderen hogere studies te bekostigen toont, in tegenstelling tot wat hij poogt voor te houden in het verzoekschrift, aan dat de financiële situatie van verzoekers familie meer dan behoorlijk is en dat zij het een stuk beter hebben dan de gemiddelde Gazaan. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat zijn familie woont in een huis dat eigendom is van zijn grootvader. Hoewel verzoeker beweert dat de woning niet ruim genoeg is voor het hele familie omdat zij maar drie kamers, twee veranda's en een keuken hebben, lijkt dit allerm minst te stroken met zijn overige verklaringen, namelijk dat de woning bestaat uit een gelijkvloers en drie verdiepingen, dat elke verdieping in twee appartementen verdeeld is en dat hij samen met zijn broer een volledige verdieping bewoonde, elk in zijn eigen appartement. Verzoeker beschikte er over elektriciteit en water, maakte gebruik van oplaadbare elektronische lampen wanneer de stroom uitviel en de familie beschikt over de financiële middelen om indien nodig drinkbaar water aan te kopen (10 shekel voor een vol vat). Het gezin heeft weliswaar zelf geen wagen, maar verzoekers vader werkt als taxichauffeur met de wagen van verzoekers oom. Verzoeker verplaatste zich bovendien met de bus of taxi naar Gaza stad, waar hij blijkens zijn verklaringen vaak kwam. Om de drie maanden krijgt zijn familie een coupon van UNRWA. Zij krijgen van UNRWA bloem, olie, suiker, melk, enzovoort. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij toegang had tot medische zorgen van UNRWA. Uit verzoekers verklaringen komt voorts duidelijk naar voren dat hij in het verleden steeds in staat is gebleken om in zijn levensonderhoud te voorzien. Zo verklaarde verzoeker dat hij vroeger in de bouw heeft gewerkt en na zijn studies werkte hij samen met zijn broer als loodgieter. Hij verdiende hiermee ongeveer 400-500 shekel per maand. Omdat zijn broer door de economische situatie geen werk meer heeft als loodgieter, zocht en vond verzoeker werk in een restaurant, eerst als poesthulp, later als bewaker (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-11 en p. 17). Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker zich steeds zelfredzaam heeft getoond en dat hij beschikt over een degelijke opleiding, alsook over de nodige werkervaring en capaciteiten, hetgeen zijn kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Verzoeker maakt met de algemene verwijzing naar de moeilijke economische omstandigheden in Gaza dan ook niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om in geval van terugkeer naar de Gazastrook opnieuw een inkomen te genereren en alzo in zijn levensonderhoud te voorzien. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Verzoeker houdt voor dat hij niet genoeg verdiende om rond te komen, dat hij geld leende van vrienden en op het einde van de maand zijn schulden afbetaalde, dat hij in de supermarkt producten op krediet kreeg, die hij vervolgens op het einde van de maand betaalde, en dat hij in de periode waarin zijn broers nog niet werkten soms geld leende van vrienden om geneesmiddelen te kopen wanneer zijn vader of moeder ziek waren. Daargelaten het feit dat verzoeker er dus klaarblijkelijk in slaagde om aan het einde van de maand steeds zijn leningen en/of krediet terug te betalen, leest de Raad in zijn verklaringen nog: *"Ik kreeg m'n loon, ik gaf een deel aan de familie, dat is voor het huis, een ander deel was m'n zakgeld, hiermee bedoel ik, geld voor sigaretten en openbaar vervoer."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Indien verzoekers socio-economische situatie werkelijk dusdanig precair was als hij wil laten uitschijnen, lijken uitgaven als de aankoop van sigaretten en uitstappen naar Gaza stad de Raad allerm minst prioritair. Dat verzoeker een deel van zijn loon als zakgeld aan dergelijke uitgaven kon besteden, wijst allerm minst op een situatie van extreme armoede en strookt geenszins met zijn bewering dat hij en zijn familie financieel niet konden rondkomen. Ook de opmerking dat verzoeker zijn reis naar België nog niet heeft afbetaald, reden waarom zijn paspoort door de smokkelaar in Turkije werd ingehouden, kan geen ander licht werpen op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. De Raad leest in verzoekers verklaringen overigens dat de smokkelaar hem heeft geholpen om van Turkije naar Italië te reizen: *"Hoe reisde u van Turkije richting Italië? In een vrachtwagen, één nacht in de vrachtwagen, dan werd die op een schip geplaatst, 6-7 dagen later kwamen we aan in Italië. Welke vrachtwagen was dat? Hele grote lange, was vol met goederen, metaal en nylon, zat daartussen. We verlieten Turkije langs Istanbul haven, smokkelaar zei tegen me, je gaat op een schip moeten zijn, toen we naar schip gingen, zag ik een vrachtwagen, eigenlijk moet je erin, die zit op het schip."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). De Raad acht het geenszins geloofwaardig dat de smokkelaar

verzoekers doorreis naar Europa zou organiseren indien hij nog niet werd betaald, met het risico dat hij zijn geld nooit zou krijgen. Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift en de aanvullende nota tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, hetgeen evenmin kan volstaan om aan te tonen dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Wat betreft de bij aanvullende nota neergelegde overlijdensakte en medisch attest, waaruit moet blijken dat het nichtje van verzoeker overleden is ingevolge de niet-beschikbaarheid van de vereiste behandeling in Gaza, is het de Raad geenszins duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze hij, die zelf geen gewag maakt van medische problemen, meent hiermee een ander licht te kunnen werpen op de beoordeling van zijn persoonlijke levensomstandigheden in Gaza.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Opnieuw kan de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

6.2.3.4.2. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Gaza verliet wegens problemen met de Al Qassem brigade, door wie hij werd verdacht/beschuldigd van het hacken van hun computers en het stelen van gevoelige informatie. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat aan deze door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (i) de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ernstig ondermijnd wordt door een opeenstapeling van vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen over (1) het tijdstip waarop hij als bewaker in het restaurant begon te werken en (2) de omstandigheden van zijn eerste ontvoering, de identiteit van zijn ontvoerders, de plaats waar hij zou zijn vastgehouden, de identiteit van zijn bewakers en/of ondervragers, de aard van het beeldmateriaal dat hij zou gestolen hebben, het ogenblik waarop de bestanden werden gehackt en de omstandigheden waarin dit zou gebeurd zijn, de omstandigheden van zijn detentie gedurende ongeveer een maand door de Interne Veiligheidsdienst en het ogenblik waarop hij zou zijn vrijgelaten, en de reden waarom net hij zou zijn geviseerd, (ii) het niet geloofwaardig is en niet overtuigt dat verzoeker, die reeds meer dan een maand in hechtenis had gezeten en bijgevolg meer dan op de hoogte was van de mogelijke gevolgen, niet zou zijn ingegaan op de oproeping door de Interne Veiligheidsdienst op 19 juni omdat zijn moeder ziek was en ook de neergelegde oproepingsbrief niet overtuigt daar het slechts om een foto van een kopie gaat, dergelijke stukken onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk en een dergelijk document gezien het weinig officiële karakter door eender wie, eender waar kan worden opgesteld, (iii) de vaststellingen dat (a) hij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat zijn huis op 21 juni werd aangevallen en hij op een "barbaarse" manier werd meegenomen, noch dat hij onder huisarrest zou hebben gestaan, (b) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de personen door wie hij nadien in de rechtbank werd gehoord (personeel van het parket dan wel een rechter), (c) hij evenmin coherente verklaringen aflegt over wie volgens hem de ware dader van de hacking was en (d) hij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat zijn broers werden gearresteerd, en hij weliswaar stelt dat hij de situatie aan het opvolgen is doch hij geen enkel juridisch stuk neerlegt en hij hierover eigenlijk ook niets blijkt te kunnen vertellen, de geloofwaardigheid van zijn relaas in grote mate ondermijnen, (iv) zijn geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door het feit dat hij ondanks alles nog steeds in staat zou zijn geweest om een paspoort te verkrijgen en Gaza zelfs kon verlaten hiermee, het vermoeden

bovendien rijst dat hij zijn paspoort liever niet kenbaar wenst te maken daar de inhoud niet zou stroken met zijn verklaringen aangezien hij zijn paspoort niet neerlegt en hij hierover nogal stereotiep opmerkt dat dit door de smokkelaar in beslag werd genomen doch hij het verlies van zijn paspoort niet heeft aangegeven bij de bevoegde autoriteiten waardoor dit niets meer dan een blote bewering is en (v) hij ook over zijn reisweg naar Europa weinig wist te overtuigen en hij geen enkel stuk neerlegde ter staving van zijn reisweg, wat tevens het vermoeden sterkt dat hij op een andere manier en eventueel een ander moment Gaza heeft verlaten.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

Vooreerst is het de Raad volstrekt onduidelijk waarom de Al Qassem brigade verzoeker valselijk zou beschuldigen van het hacken van hun computers en het stelen van gevoelige informatie nu uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat men de ware identiteit van de dader kende. Zo verklaarde verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken: *“De eigenlijke dader is een lid van Hamas en heeft een hoge positie en die willen ze niet ontmaskeren. Ik wordt als schuldige aangeduid in de plaats van de eigenlijke dader.”* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker in dezelfde zin: *“Mijn probleem heeft te maken met A.(...) A.(...) K.(...), een lid van Hamas, z'n oom is de verantwoordelijke van Zaytoen (olijf)-brigade. Het gaat over deze persoon en het feit dat hij altijd gebruik maakte van de laptop van het restaurant. Hij zat elke dag vanaf 2 uur tot 9 uur tot mijn shift, hij ging altijd op de sites van Qasam, heeft veel video's en foto's gestolen. Maar omdat ze dat probleem intern wilde dekken en het op een snelle manier wilden oplossen werd ik beschuldigd.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Indien de hacking gebeurde vanuit eigen rangen, houdt het totaal geen steek dat men verzoeker in de plaats van de eigenlijke dader als schuldige zou aanduiden eerder dan de zaak intern te regelen. Er kan immers worden aangenomen dat spionage en het stelen van gevoelige informatie als een zeer ernstige zaak wordt beschouwd, zeker wanneer de dader in eigen rangen moet worden gezocht. De Raad acht het dan ook volstrekt onlogisch en totaal ongeloofwaardig dat men de eigenlijke dader omwille van zijn positie bij Hamas zou willen indekken en men hem om deze reden niet zou willen ontmaskeren nu hij op die manier in de mogelijkheid werd gesteld om zijn spionageactiviteiten ongestoord verder te zetten, met alle gevolgen van dien voor de organisatie. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst van iedere realiteitszin ontdaan is en dienvolgens volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht.

Deze appreciatie wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn ontvoering door de Al Qassem brigade op 5 april 2017. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij duidelijk en ondubbelzinnig: *“Op 05/04/2017 werd ik op weg naar mijn werk door een auto klemgereden en ik werd meegenomen.”* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). In strijd hiermee liet hij tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen optekenen: *“Wanneer werd u ontvoerd? De nacht van 4-5. Waar was dat? Ik stapte uit van de taxi, onderweg naar de deur van het restaurant, daar precies. Wat gebeurde daar? Ze waren met vier personen, waarvan drie militairen, één burger kwam in tegengestelde richting, soldaten hebben me vastgemaakt en in de auto geduwd, die was wit van kleur, en er zat een chauffeur in. Die soldaten waren te voet? Ze stonden naast een auto,*

maar wist niet dat ze van plan waren me te arresteren, andere persoon was voor mij." (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Dit betreft een geheel andere versie van de feiten en verzoeker kan zijn totaal verschillende verklaringen geenszins met elkaar verzoenen door te stellen: *"Bij DVZ werd u klemgereden? Dat kan zo beschouwd worden ja, want de burger stond voor mij, volgens mij was hij de informant, andere mannen stonden naast de auto, maar daarvoor, zaten zij er in."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19), uitleg welke hij herhaalt in het verzoekschrift.

Verzoeker beweert dat hij acht dagen werd vastgehouden op een onbekende locatie, waarna hij werd overgebracht naar de interne veiligheidsdienst, vlakbij de Gaffari-toren. Het komt echter verzoekers geloofwaardigheid opnieuw niet ten goede dat hij niet precies kan duiden wanneer hij werd vrijgelaten. Hij stelde slechts vaag: *"Ongeveer een maand later, neem midden mei."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20 en p. 22). Dat verzoeker de datum van zijn vrijlating niet kan preciseren moet des te meer bevreemdend worden geacht nu hij alle andere gebeurtenissen (zijn eerste ontvoering, de hierop volgende oproeping en zijn tweede arrestatie) wél precies in de tijd kan situeren en hij wat deze gebeurtenissen betreft wél concrete data opgeeft.

Indien verzoeker werkelijk door de Al Qassem brigade werd verdacht/beschuldigd van het hacken van hun computers en het stelen van gevoelige informatie, hetgeen zoals hoger reeds gesteld een zeer ernstige zaak is, acht de Raad het bovendien geenszins geloofwaardig dat men verzoeker na 'ongeveer een maand' zonder meer zou vrijlaten, om hem vervolgens een maand later, op 19 juni 2017 opnieuw op te roepen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Verzoeker beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar dat hij na zijn vrijlating huisarrest opgelegd kreeg van 14 mei tot en met de oproeping op 19 juni (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), doch liet dit feit volledig onvermeld ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, vaststelling welke zijn geloofwaardigheid verder op de helling zet. Ook van het feit dat hij op 19 juni 2017 opnieuw werd opgeroepen, maakte verzoeker overigens geen gewag op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een eerste verhoor is, dat bovendien beperkt is in de tijd, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, kan deze belangrijke omissies, die raken aan de kern van zijn asielseleas, niet vergoelijken. De Raad benadrukt in dit verband dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van gewoonlijk verblijf. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hij werd er bovendien bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Uit vraag 3.5. blijkt bovendien dat verzoeker werd gevraagd om kort een overzicht van alle feiten (eigen onderlijning) weer te geven die hebben geleid tot zijn vlucht uit het land van gewoonlijk verblijf (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, voorafgaand advies en vraag 3.5.). Het gegeven dat verzoeker kort de incidenten diende samen te vatten houdt in geen geval in dat hij verhinderd zou zijn geweest om belangrijke elementen of feiten weer te geven. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt door nog op te merken: *"De algemene situatie in Gaza is onstabiel en er kan op elk moment een oorlog uitbreken en dat zal ons leven in gevaar brengen."* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.8.). Verzoeker kan aldus bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende de tijd zou hebben gehad om al de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vlucht kort te vermelden. Verzoeker kreeg overigens ruimschoots de kans om eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Indien verzoeker omwille van de korte duur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in staat zou zijn geweest om zijn asielmotieven er volledig uit de doeken te doen, mag worden verwacht dat hij dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud reeds zou hebben aangekaart, *quod non in casu*. Verzoeker verklaarde immers dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat hij er alle redenen kon geven waarom hij Gaza heeft verlaten (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet

vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dergelijke cruciale elementen in zijn relaas zodat deze omissies zijn algehele geloofwaardigheid verder onderuit halen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping van de interne veiligheidsdienst op 19 juni 2017. De Raad leest dienaangaande in de notities van het persoonlijk onderhoud: *"(...) rond 19-6-2017 werd ik opgeroepen, heb een bewijs voorgelegd, moest naar kantoor in Deir Al Balah, maar vanwege ziekte van moeder en eerdere problemen met regering. Besloot moeder me niet te sturen, dan heb ik bemiddelaars gestuurd om het probleem om te lossen, zonder resultaat."* en *"Wanneer werd u opgeroepen? 19-6-2017. Op die datum, maar ik reageerde niet, dat komt omdat moeder ziek was, ze wou niet dat ik er naartoe ging. (...) Waarom niet gegaan? U wist toch welke risico's daar aan verbonden waren? Ik weet dat ze me willen beschuldigen en schuld op rug plakken. Later ga ik problemen hebben omdat ik had gespeeld met de veiligheid van Qassam."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17 en p. 22). Dat verzoeker niet inging op de oproeping van de interne veiligheidsdienst omdat zijn moeder ziek was, tart naar het oordeel van de Raad alle verbeelding en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn relaas. Ook de uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief omdat hij schrik had wat hem zou overkomen, overtuigt geenszins. Integendeel, zo verzoeker in zijn betoog zou worden gevolgd, rijst de vraag waarom hij na het ontvangen van deze oproeping dan niet is ondergedoken teneinde een nieuwe arrestatie te vermijden. Gelet op de ernst van de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd en gezien zijn verklaringen dat hij omwille van deze beschuldigingen reeds meer dan een maand in hechtenis had gezeten en hij gedurende deze periode ook werd gefolterd, kan er immers redelijkerwijs vanuit worden gegaan dat verzoeker zich er terdege van bewust moet zijn geweest dat het geen gevolg geven aan de oproeping niet zonder gevolgen zou blijven en dat hij mogelijks nog harder zou worden aangepakt dan wanneer hij zich vrijwillig zou gaan aanmelden, hetgeen overigens ook blijkt uit verzoekers verdere verklaringen waar hij stelt dat op 21 juni 2017 zijn huis op een barbaarse manier werd binnengevallen en hij werd ontvoerd (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Drie dagen na zijn arrestatie op 21 juni 2017 zou verzoeker naar de rechtbank van Deir-al-Balah zijn overgebracht. Ook hieromtrent slaagt verzoeker er echter niet in om duidelijke, coherente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud: *"Stond voor de vertegenwoordiger van het parket, ze stelden me vragen, gebaseerd op m'n proces verbaal van Qasam-leden en leden van interne veiligheidsdienst, ik zei tegen rechter, maar dat heb ik niet gezegd. Hij zei hoe neen? Hij was aan het roepen, ik zei die verklaringen zijn niet van mij, ik weet niet waarom ik hier zit, hij zei dat weet je niet, hij was heel kwaad. Hij gaf me geen tijd mij te verdedigen, op een bepaald moment ging hij met anderen iets bespreken, kwam terug en zei, wacht op de documenten van de rechtbank, je zal later weten wat je moet doen. Dan werd ik naar Deir Al balah gebracht. Dan werd ik vrijgelaten."* en *"Eerst moest ik naar de rechtbank gaan, vermeld tijdens eerste interview, ik zat drie dagen vast, man zei tegen mij, was ondervraging, ik zei neen, gaat niet over m'n verklaringen, ging tien minuten weg, dan ging hij weg en kwam terug, zei dat dat ik weg mocht en moest wachten, op documenten van rechtbank, dewelke wist ik niet (...) Wie was de rechter waar u voor moest verschijnen? Dat wordt niet beschouwd als rechter, maar personeel van het parket. Ze werken er. Wie zijn ze? Juristen, consultants, die werken voor Hamas. Weet u wie ze zijn? Namen neen."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18 en p. 23). Daargelaten de vaststelling dat verzoeker de ene keer spreekt over personeel van het parket en de andere keer over een rechter, hetgeen bezwaarlijk kan worden uitgelegd door de stelling in het verzoekschrift dat in België in de fase van een voorafgaand strafonderzoek een verhoor door een onderzoeksrechter evenmin uitgesloten is, draagt het naar het oordeel van de Raad verder bij aan verzoekers algehele ongeloofwaardigheid dat hij de persoon voor wie hij op de rechtbank is moeten verschijnen niet bij naam kan noemen. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat deze persoon zich met zijn naam en functie zou identificeren zodat verzoekers onwetendheid in dit verband zijn geloofwaardigheid verder teniet doet. Bovendien is het de Raad niet duidelijk waarom men zich de moeite zou getroosten om verzoeker op 21 juni 2017 op 'barbaarse' wijze mee te nemen, hem vervolgens drie dagen later voor de rechtbank te brengen, waar hij naar eigen zeggen zelfs niet de kans kreeg om zich te verdedigen, om hem dan weer gewoon op vrije voeten te laten, onder de enige voorwaarde dat hij aanwezig zou zijn in het geval van een nieuwe oproeping (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Aan verzoeker werd ook gezegd dat hij moest wachten op documenten van de rechtbank, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij, behalve oproepingsbrieven, geen documenten van de rechtbank ontvangen heeft (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). De Raad leidt hieruit af dat ten aanzien van verzoeker in het kader van het onderzoek / de procedure voor de rechtbank geen verdere actie werd ondernomen, hetgeen overigens ook wordt bevestigd door het feit dat verzoeker tot

op heden nog steeds niet veroordeeld werd (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.2.). Verzoeker stelt weliswaar dat hij in augustus 2017 een twee keer werd opgeroepen door de rechtbank en dat zijn paspoort, dat hij in juli had aangevraagd, en identiteitskaart in beslag werden genomen. Met behulp van bemiddelaars, onder andere wijkagenten, kon verzoeker zijn documenten echter terugkrijgen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23), hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geuite vrees andermaal relativeert. Immers, zo de rechtbank in afwachting van een veroordeling had willen verhinderen dat verzoeker het land kon verlaten, zou men zijn identiteits- en reisdocumenten niet opnieuw vrijgeven. Nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij in de maanden hierop volgend nog enig probleem met de rechtbank of de Al Qassem brigade / Hamas zou hebben gekend, behalve dat hem vanaf oktober opnieuw huisarrest zou zijn opgelegd (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23).

Op 11 oktober diende verzoeker een visumaanvraag in, waarna hij zich begaf naar de grensovergang. Daar werd hij blijkens zijn verklaringen benaderd door een zekere M.Z.A.H., die zijn identiteitskaart en paspoort in beslag nam en tegen hem zei: *“je hebt 10 minuten om weg te lopen”*. Een week later was M.Z.A.H. barmhartig en gaf hij verzoekers documenten terug aan de wijkagent (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Ook deze verklaringen overtuigen geenszins. De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud dat de Hamas-leden aan de grenspost door de Egyptenaren op de hoogte werden gebracht van het feit dat verzoekers naam op de lijst stond (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). In het verzoekschrift wordt nogmaals uiteengezet dat verzoeker reisde via de tansik, een lijst met namen van personen die van Egypte een doorgangsrecht krijgen, maar dat hij op het ogenblik waarop hij het land wilde verlaten werd tegengehouden en zijn paspoort werd ingehouden op verzoek van Hamas. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn eerste poging om Gaza te verlaten situeert in december 2017 (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18; stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.1.). Dat zijn uitreis door Hamas zou zijn verhinderd zoals hij beweert, kan echter niet geloofwaardig worden geacht nu uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 blijkt dat de controle over alle grensovergangen – ook deze van Rafah – ingevolge een verzoeningsovereenkomst tussen Hamas en Fatah reeds in november 2017 door Hamas werd overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit (p. 16).

Verzoeker overtuigt bovendien allerminst waar hij in het verzoekschrift benadrukt dat hij de Gazastrook uiteindelijk slechts kon verlaten dankzij de bescherming van een lid van de presidentiële garde, die hem met zijn eigen wagen naar de overkant van de grens bracht. De Raad wijst er in dit verband op dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de bespreking van zijn reisweg werd gevraagd hoe hij de grens kon oversteken, waarop hij antwoordde: *“Met de bus.”* Pas nadat hij er aan het einde van het persoonlijk onderhoud mee werd geconfronteerd dat het vreemd is dat hij het land met zijn eigen paspoort kon verlaten indien hij gezocht werd, kwam verzoeker op de proppen met het verhaal van een vriend die officier is bij de presidentiële garde en die hem met zijn auto naar de andere kant van de grensovergang bracht (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15 en p. 24).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolging door de Al Qassem brigade / Hamas. Deze appreciatie wordt nog bevestigd door de vaststelling dat er zich geen verdere incidenten of problemen hebben voorgedaan tot verzoekers eigenlijke vertrek uit Gaza op 14 april 2018. Aangezien aan verzoekers relaas en de door hem beweerde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, moeten ook zijn beweringen dat er na zijn vertrek huiszoekingen bij hem thuis hebben plaatsgevonden en zijn broers werden gearresteerd (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24), feiten waarvan hij overigens evenmin melding heeft gemaakt ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, ongeloofwaardig worden geacht.

De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten correct als volgt: *“Evenmin overtuigt de door u neergelegde oproepingsbrief. Immers blijkt het hier slechts om een foto van een kopie te gaan en kunnen dergelijke stukken altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Een dergelijk document kan gezien het weinig officiële karakter eigenlijk door eender wie, eender waar worden opgesteld.”* en *“De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Deze zouden immers hoogstens uw herkomst,*

identiteit, school- en werkloopbaan staven, hetgeen niet ter discussie staat.” Wat betreft de door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde documenten, is het de Raad volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om deze stukken aan het verzoekschrift te voegen of zelfs voor te leggen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Immers, 1) de volmacht van verzoekers vader aan een advocaat om op te treden in de zaak van verzoeker dd. 14 februari 2019, 2) de verklaring van verzoekers advocaat dd. 13 juni 2019 en 3) de screenshots van de Facebook pagina van de Rafah grensovergang waarop tabellen te zien zijn met lijsten van namen van personen, waaronder die van verzoeker, die op 14 april 2018 de grens zijn overgestoken (tansik-lijst), dateren allen van voor het indienen van het verzoekschrift (12 augustus 2019) en zelfs van voor 30 juli 2019, datum waarop de bestreden beslissing werd genomen. De Raad dient dan ook vast te stellen dat voormelde documenten geen nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet betreffen zodat deze stukken uit de debatten worden geweerd. De Raad verwijst in dit verband ook naar het arrest *“Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova en Rauf Emin Ogla Ahmedbekov tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite”*, van 4 oktober 2018, in de zaak C-652/16, waarin het Europees Hof van Justitie oordeelde dat *“artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met de verwijzing in artikel 40, lid 1, van deze richtlijn naar de beroepsprocedure, aldus moet worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld tegen een beslissing tot weigering van internationale bescherming, gronden voor de verlening van internationale bescherming of feitelijke gegevens die weliswaar betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan vóór de vaststelling van die weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming, maar die voor het eerst zijn aangevoerd tijdens de beroepsprocedure, als zijnde „nadere verklaringen” en na de beslissingsautoriteit te hebben verzocht deze te onderzoeken, in beginsel dient te beoordelen. Deze rechterlijke instantie is daartoe echter niet gehouden indien zij constateert dat deze gronden of gegevens in een te late fase van de beroepsprocedure zijn aangevoerd of niet op een voldoende concrete wijze zijn ingediend om naar behoren te worden onderzocht, of ook, wanneer het gaat om feitelijke gegevens, indien zij constateert dat deze niet van betekenis zijn of zich niet voldoende onderscheiden van de gegevens waarmee de beslissingsautoriteit reeds rekening heeft kunnen houden.”* (§ 103). Hetzelfde geldt voor de overlijdensakte dd. 23 november 2017 en het medisch attest dd. 24 oktober 2017, waaruit moet blijken dat het nichtje van verzoeker overleden is ingevolge de niet-beschikbaarheid van de vereiste behandeling in Gaza. Deze documenten hebben overigens geen uitstaans met verzoeker asielmotieven en kunnen zijn geloofwaardigheid dus hoe dan ook niet herstellen. De bij aanvullende nota neergelegde oproepingsbrief betreft slechts een slechte kopie die geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Bovendien werd dit stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. De Raad ontwaart op het document wel de datum 14 februari 2018, i.e. twee maanden voor verzoekers vertrek uit Gaza op 14 april 2018. Niet alleen betreft ook dit stuk dus geen nieuw element in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bovendien maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen op geen enkel ogenblik gewag van een oproeping in februari 2018 zodat ook dit document niet kan weerhouden worden als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

6.2.3.4.3. andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

6.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoonbaar dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het

licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS